SORIN CERIN

FILOSOFIA IUBIRII - VERIGHETELE PRIVIRILOR

- Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Filosofia iubirii – Verighetele privirilor – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Filosofia iubirii – Verighetele privirilor : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-117-2

821.135.1

* * *

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-117-2

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-VERIGHETELE PRIVIRILOR
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-VERIGHETELE PRIVIRILOR
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-VERIGHETELE PRIVIRILOR
-Poeme filosofice-

1) Verighetele Privirilor

M-am înțepat de spinii Gândurilor,
încercând să rup trandafirul Dorului,
pe care să-l dăruiesc Trecutului,
Iluziilor Fericirii,
din care ne-am hrănit,
Destinul,
supărat pe Cerul Pasiunii,
sub bolta căruia ne țineam de mână,
Verighetele Privirilor,
pierdute acum,
printre Lacrimile Amintirii,
unde strigă disperate după ajutor,
gata să se înece,
fără ca să mai am tăria,
să le salvez,
din ceața deasă a Întrebărilor,
care-L umilesc neîncetat,
pe Dumnezeu.

2) **Din Nemurirea Stelei**

Doar tu poți să cânți,
la Orga Inimii,

din Catedrala Sufletului meu,
unde ne-a venit Destinul,
să se închine,
la îmbrățișarea Cerului de Speranțe,
cu Pământul Plămădirii,
mugurilor de Sentimente,
pe care i-am cules,
pentru tine,
în buchete de Adevăr,
nu înainte de a naviga,
pe Oceanul Sângelui înfierbântat,
al Regăsirii,
din Nemurirea Stelei,
care ne-a adus Lumina Divină,
a Iubirii.

3) La Icoanele Cuvintelor

Câte Riduri,
să fi bătut Inima Destinului,
când și-a privit ora exactă,
a Întâlnirii cu noi înșine,
pe fruntea unui Dumnezeu,
pe care l-am făurit împreună,
devenind numai al nostru,
căruia i-am clădit,
Catedrale întregi de Iubire,

la Icoanele Cuvintelor cărora,
am îngenuncheat,
rugându-ne,
ca Timpul,
să nu ne spulbere,
Eternitatea,
din Sărutul plin de patimi,
al Lacrimilor,
unei Iubiri.

4) Ignoranțe

Alunecasem,
într-atât de mult,
în Ignoranțe,
încât Gândurile,
ne-au devenit,
mucegăite în calea unui Dumnezeu,
pe care,
nu l-au mai recunoscut,
nici Întâlnirile,
cu ajutorul cărora,
ne-am fardat,
Ochii de Cer ai Uitării,
înecați în Carnea Iluziilor Fericirii,
aflate deja în putrefacție,
și care,

începuseră să miroase,
îngrozitor,
prin porii descuamați ai Clipelor,
din care ne-am făurit,
Destinul.

5) Mușchiul Morții

Câți stropi,
ar fi reușit,
să ne calce,
Clipa Eternității,
în picioarele pașilor,
Apei Vieții,
prin care să înotăm,
înfrângând,
Stâncile Destinelor,
pline de Mușchiul Morții,
de pe fruntea Existenței,
lipsită de Colacul de Salvare,
al Adevărului Absolut,
din Dumnezeul,
care ne-a dat Suflarea,
Iluziilor Fericirii?

6) În Privirile Destinelor Oarbe

Gratii de Iluzii ale Fericirii,
Vieții și Morții,
străjuiesc,
Sentimentele,
umilite de Cerul plin de nori,
al Cuvintelor,
care ne spală Apa Gândurilor,
cu ploile Focului Sacru,
al Iubirii,
ce ne arde,
tulpinile Viselor,
care ne udă țărâna Trupurilor,
hrănindu-ne,
Săruturile Eternităților din noi,
ce înmuguresc,
în Privirile Destinelor Oarbe,
ale unei Lumi,
pe care n-am înțeles-o,
niciodată.

7) Tăișuri reci și însângerate

Eram atât de mult tu,
încât nici Zorii,

nu ne mai puteau închide porțile masive,
ale Pleoapelor unor Orizonturi,
în care ne pierdeam Firile,
a căror plumb,
atârna atât de greu,
peste Inimile Destinelor,
ce-abia mai reușeau să ne țină,
Calea împătimită a Iubirii,
împreună,
de tăișurile reci și însângerate,
care sfârtecau tălpile nehotărâte ale Clipelor,
pe care le traversam,
prin incertitudinea,
Iluziilor Fericirii,
care ne apropia de Despărțire,
cu fiecare Sărut,
al Zilelor,
care ne purtau sfioase,
prin buzunarele din ce în ce mai învechite,
ale Anilor,
triști și dezinteresați,
de Viitor.

8) Cu adevărat Nemuritori

Zodii rujate de Indiferență,
rănesc Speranțele costumate cu Promisiuni,

la Balurile Mascate ale Întâmplărilor,
care nu se mai adeveresc,
Niciodată,
din spatele Zâmbetelor înghețate ale Iernilor,
pe care ne patinează Sângele înfierbântat,
de dorul de noi înșine,
care nici măcar nu mai știm,
de cât de demult am plecat,
din Sinceritatea Privirilor,
de care am fugit,
crezând că sunt,
Ancorele Lacrimilor de Cer,
care ne prind Fericirea,
în chingile Suferinței,
fără să știm,
că fluviul Timpului propriilor Destine,
a trecut de podurile Eternității,
și că ne va duce,
către cascada Infernului,
prin care nu mai eram noi,
cei de dinainte,
de Iluziile Fericirii, Vieții și ale Morții,
cu adevărat,
Nemuritori.

9) Fără să știm unde vom ajunge vreodată

Aripi stoarse,
de Lacrimile Viselor,
care se prelingeau neputincioase,
în Ridurile Sfârşitului de Lume,
pe care navigam,
fără să știm,
unde vom ajunge vreodată,
sperând,
totuși,
că velele deschise ale Cuvintelor,
care se descompuneau pe zi ce trece,
în Sufletele noastre,
pătate de umbrele Trecutului,
ne vor duce,
până Dincolo,
de Zâmbetele Cimitirelor de Speranțe,
în ale căror cataracte,
s-au sfârșit atâtea și atâtea,
Iubiri.

10) De Singurătatea noastră

Avalanșe de Întrebări,
se prăbușeau neputincioase,

peste Eternitatea Clipei,
care se prăbușea,
dusă la vale de către Destin,
spre a fi fărâmată,
de Stâncile colțuroase și tăioase,
ale Fumului unei Amintiri,
care se ridica dureros de inert,
către Zorii unui Viitor,
pe care nu i-am fi dorit niciodată prezenți,
la Cafeaua de Dimineață,
a Iluziilor Fericirii,
care ne-a băut,
odată pentru totdeauna,
Singurătatea,
săturându-se în sfârșit,
cu Despărțirea,
noastră,
de care s-a înecat,
împietrind,
pentru totdeauna,
la masa plină de Regrete,
a Timpului.

11) Peste Corturile Făgăduințelor

Urme descompuse de Virgule,
care nu și-au mai găsit locul,

printre Cimitirele de Speranțe,
care ningeau grele și apăsătoare,
peste Corturile Făgăduințelor,
rupte și descărnate,
din Ochii de Cer,
care nu-și mai puteau închide,
pleoapele Sentimentelor,
ascunse în Infernul plin de Tenebre,
al unor Iubiri,
rătăcite și încâlcite,
prin ghemurile Iluziilor Fericirii,
ale Vieții și ale Morții,
ale căror ațe,
ne-au devenit Destine,
care ne vor spânzura la nesfârșit,
Eternitățile Clipelor pierdute în neantul,
Disperării,
din Sângele Apusurilor acestei Lumi,
care se scurge încet dar sigur,
către Oceanul Deșertăciunii,
din care s-a născut.

12) Să ne reconstruim Trecutul

Rece și inert,
Răsărit de Privire,
mă pierd,

în Sângele aprins de Focul Sacru,
al Simțirii,
navigând pe Valurile Zilelor noastre,
care lovesc cu durere,
în porțile încătușate ale Destinului,
ferecat în Infernul Iluziilor Fericirii,
ale căror Iubiri,
împânzesc Cimitirele de Vise,
pline de Paianjenii mari și amenințători,
ai Deșertăciunii,
din Inima de Mocirlă,
ai cărora,
ne-am modelat,
Ulciorul,
propriei noastre Eternități a Iubirii,
care am crezut,
că nu se va sparge niciodată,
din cioburile căruia,
reîncercăm acum,
să ne reconstruim,
Trecutul.

13) Zdrențele Compromisurilor

Mi-am făcut din Sânii Zilelor,
Corset de Regrete,
pe care l-am vândut Timpului,

pentru a-l dărui fiicelor sale,
Clipele,
din care orice Iluzie a Fericirii,
își va naște,
Zdrențele Compromisurilor,
care vor deveni Vise,
din care Libertatea,
își va face cofraje de Adevăruri,
în care ne vom turna,
Matricea Inimilor noastre,
cu atât de multă Iubire,
încât,
nici o Deșertăciune nu va mai rezista Tentației,
de a fi Împreună,
înaintea,
Pandantivelor Eternității,
pe care le vom așeza la Respirația Fericirii,
ce o vom transforma,
în Felinare de Dorințe,
aprinse de Focul Sacru,
al Sărutului,
care ne va arde la nesfârșit Cerul Amintirilor,
din care Zeii Speranțelor,
își vor făuri pentru totdeauna,
Platoșe de neînvins,
Uitarea.

14) Tusea lor Seacă

Cine ar mai ști,
câte Lacrimi de Săruturi,
ne-ar fi murit pe Câmpul de Luptă al Uitării,
din care ne-am făurit,
Scuturile Regăsirii,
în spatele cărora ne-am ruginit Clipele,
ce-au răcit atât de tare,
încât Tusea lor Seacă,
de noi înșine,
abia mai putea,
să ne respire,
Destinele,
în Inimile cărora,
ne-am împiedicat,
ajungând să ne batem de unii singuri,
Cuvintele,
Iluziilor Fericirii,
în care nu mai crede Nimeni,
darămite,
noi?

15) Trupul Viu al Focului Sacru

Lasă-mi Steaua dăruită,
de Iluzia Morții din mine,
căruțașilor ce vor să ne mintă Viitorul,
Prezentului,
în care am înotat,
răzvrătiți de Aripile,
pe care le-am pierdut,
în Adâncurile Cuvintelor,
din care în afară să ne înecăm,
Adevărul Absolut al Iubirii,
nu am înțeles,
Nimic altceva,
decât Despărțirea de noi înșine,
pentru a ne sculpta,
Trupul Viu al Focului Sacru,
din Trecutul care ne frământa într-una,
Eternitatea,
unde ar fi trebuit,
să ne regăsim,
odată pentru Totdeauna,
în aluatul Fericirii,
care doream să dospească,
și în noi.

16) Bântuit de Noi

Nici măcar o Urmă,
de Zâmbet,
n-am mai găsit,
în Sufletul tău,
Bântuit de Noi,
atunci când am început să ne împletim,
Iluziile Amintirii,
de cele ale Fericirii,
pentru a ne făuri,
Coșurile de Iubire,
în care să ne purtăm Clipele,
Eternității,
cu Parfumul cărora să ne spălăm,
Zilele obosite și transpirate,
de atât de multă muncă,
pe arăturile Speranțelor,
în care vroiam să ne sădim,
întreaga Iubire,
ce speram că ne va răsări,
odată cu Fericirea,
pe Ramurile Adevărurilor Absolute,
fără de Păcate Originare,
ale Iluziilor Morții din noi.

17) Un Graffiti al Respirației

Nu credeam,
să-mi îneci Lacrima Timpului,
în Iubirea Trupului Amintirii,
din Țărâna căruia,
să ne arăm Ogorul Regretelor,
pe care să-l însămânțăm,
cu Privirile pierdute,
ale Apocalipsei Clipelor,
din noi,
care au început să ne ardă,
topindu-ne Clipele Eternității,
în care am fi putut,
undeva-cândva,
să ne ascundem,
Trecuturile,
alături de Viitorul,
în care am fi devenit,
o Catedrală a Iubirii,
la Pereții căreia,
s-ar fi rugat,
toți Îngerii Iluziilor Fericirii acestei Lumi,
pe care am fi mâzgălit-o,
cu un Graffiti al Respirației,
abia renăscută,
din noi înșine,
devenind Icoană a Sufletelor,

Noastre,
care n-ar fi cerut niciodată,
Zile sau Ani,
la Cutia Milei,
unui Dumenzeu,
al Nimănui.

18) Vise Năruite

Să nu-mi spui că Gratiile Amintirii,
se pot tăia vreodată,
dincolo de Porturile unde ar fi poposit,
Eternitățile din noi,
pe care nici un Târg,
al Vechiturilor bulevardiere,
ale Speranțelor,
nu le-ar putea vinde,
unor Vise Năruite,
din care să ne putem construi,
Iluziile Fericirii Viitorului,
la pereții Cuvintelor cărora,
să ne putem plânge,
Cimitirele de Săruturi,
în care ar fi crezut odată,
Iubirea,
pe care am alungat-o crezând,
că este prea Singură,

și lipsită de Sensul,
Nemuririi,
din care ne-am făcut Veșmintele de Dor,
ale Zilelor fără de Sens,
ce vor veni,
peste,
Podurile Ridurilor,
ruinate,
de noi înșine.

19) Dulceața Zilei

Să-mi lași buchetul de Urme,
în Vaza Regretelor,
pe care vreau să o sparg,
la Târgul Amintirii,
din cioburile căreia să-mi reclădesc,
Țesuturile Iluziilor Fericirii,
în Sângele cărora să-mi înec,
amăreala unui Viitor,
care se va servi,
la masa Cuvântului Debusolat,
fără garnitură de Păreri,
ale altora,
în care nu ne-am fi regăsit,
rece și fără pic de Regrete,
Sărutul,
care ne-a rupt Eternitatea Clipei,

îndeajuns de spartă,
în Regretele Zodiilor Ascuțite,
săgeți împlântate în Dulceața Zilei,
aflată mereu pe Moartea Speranțelor,
unde nici măcar un Nor de Uitare,
nu-și mai dorește să cadă,
cu umbra lui indiferentă,
peste ploile pline de țepi,
ale Ochilor de Cer,
prin care ne vede,
Dumnezeul Orb al Creației,
Destinul.

20) Ce fel de Cheie

Iartă-mi Doamne,
toate Fulgerele de Păcate Originare,
ce-ar fi tunat,
peste Pălmile Iubirii,
la care ne-am închinat,
loviți și dezorientați,
Mântuirea de noi înșine,
cei reclamați de Iluziile Fericirii,
ca fiind vinovați,
de prea mult Devotament,
din care ți-ai clădit,
întregul Paradis,

de Catedrale ale Suferinței,
ale căror Porți de Suflete,
ne-au rămas deschise,
neștiind ce fel de Cheie să folosim,
împotriva,
Iluziilor Morții,
pe care le-am fi dorit,
închise pentru totdeauna,
știind că întreaga Creație,
ne-a dăruit din acestea,
cărămizile Nemuririi,
din Cimitirele,
împăienjenite de către Deșertăciune,
ale Pașilor noștri.

21) Pâinea unui Sărut

Frunze ruginite de Gânduri,
cad grele pe frunțile obosite,
ale Clipelor,
din care ne-am făurit,
o întreagă Lume,
a Pâinii unui Sărut,
din care ne-am tăiat fiecare,
câte o felie de Adevăr,
pe care să-l mestecăm alături de Destin,
până când vom ajunge să ne înțelegem,

sensurile Iluziilor Fericirii,
ale Vieții și ale Morții,
care curg prin sângele Cuvintelor noastre,
odată cu Focul Sacru al Iubirii,
căreia,
îi spălăm fierbințeala,
Întrebărilor,
de atât de multe Răspunsuri,
care o pătează,
adeseori,
cu Sinceritatea Străinului din noi.

22) În mod voluntar

Mi-am risipit,
în mod voluntar,
sperând la Fericire,
adeseori,
Mugurii Zilelor,
în care înfloreau,
sfioase și rănite,
Amintirile,
ce mi-au clădit o Lume,
a Compromisurilor,
care nu se puteau bandaja,
pe tălpile tăiate,
de cioburile clepsidrelor din Priviri,

pe care le sparse Timpul,
în jocul disperat,
de-a Moartea și Viața,
pe care Iluziile Existenței ni-l impune,
ca fiind Adevărul Absolut,
al Deșertăciunii noastre,
existențiale.

23) Virginitatea Timpului

Zeii decolorați ai Trecutului,
mi-au promis Lacrimile Stelelor,
ale căror Eternități pustii,
se mistuie,
în Focul Sacru de Sfârșit de Lume,
al Iubirii,
în care aș fi înotat,
fără să fiu răpus de fierbințeala,
vulcanică,
a Veștilor,
primite de la Clipa,
în care ne-am pierdut,
Virginitatea Timpului,
învățând pentru prima oară,
să murim împreună,
Despărțindu-ne,
de noi înșine.

24) Numele unui Dumnezeu

Unghiile de cremene,
ale Amintirilor,
scrijelesc pe tulpinile Clipelor,
numele unui Dumnezeu,
care ne-a dăruit,
Inimile unor Speranțe,
pe aripile cărora,
să devenim primii care vor zbura,
atât de departe de noi înșine,
încât nici un Timp,
să nu ne mai poată prinde,
în plasele sale,
cu Ochi de Bătrânețe,
care ne privesc neputincioși,
din colțurile întunecate,
ale Absurdului,
care ni se scurge prin venele Destinului,
sângerând,
mereu a Deșertăciune.

25) Încă de pe Vremea

Verighete de Virgule,
ne strâng,

degetele arătătoare ale Cuvintelor,
la nunta cărora,
suntem invitați să devenim,
o Eternitate,
care să se închine,
la Altarul propriei noastre Conștiințe,
atât de gol de Icoanele Iubirii,
încât pare a fi mai degrabă,
un panou care ne afișează scorul,
dintre echipele,
Iluziilor Fericirii și ale Iluziilor Morții,
ce vor juca nebunește,
întreaga noastră Existență,
până când,
vom realiza,
că am devenit îndeajuns de pregătiți,
pentru a nu mai fi noi înșine,
pe aleile pline de regrete,
ale Cimitirelor unor Adevăruri,
pe care le-am fi putut întâlni,
undeva-cândva,
încă de pe Vremea,
când acestea erau în viață.

26) Ne asculta politicoasă

Regrete de Catifea,
închise cu Butonii ruginiți,

ai Cămășii de Gânduri,
purtate la serata Uitării,
unde te-am întâlnit,
Privire dulce,
a Iluziilor Morții,
fără să ne putem deslipi,
întreaga Seară,
de Promisiuni,
unul de celălalt,
vorbind vrute și nevrute,
Conștiinței,
care ne asculta politicoasă,
sorbind câte o înghițitură,
de Clipă alcoolică,
tare și fierbinte,
precum ne era Dumnezeul Iubirii,
pe care l-am întrebat,
dacă mai rămâne la petrecerea Viselor,
care tocmai ni se năruiau,
la picioarele Zilelor,
alături de Străinul din noi,
care părea să nu poată înțelege,
de ce Dumnezeu tocmai ne părăsește,
lăsând în locul Lui,
Singurătatea.

27) Boruri cât mai largi

De când am început să purtăm,
boruri cât mai largi de nori,
la Pălăriile Sentimentelor,
pentru a ne feri,
de Ploile de Clipe,
ce ne-ar fi udat,
Privirile pierdute,
prin fulgerele care ne săgetau,
Țărâna supusă Iluziilor Morții,
am început să ne întrupăm,
în Statuia Cuvântului Nemurire,
fără să ne dăm seama,
că era amplasată pe una din aleile,
Cimitirului Destinelor,
care ne aparțineau și nouă.

28) Lava Simțirilor

Rădăcini descărnate de Vise,
bat în ferestrele Viitorului,
zgâriindu-i sticla opacă și întunecată,
a Iluziilor Morții,
gata oricând,

să ningă o nouă zăpadă de Cuvinte,
reci și înfrigurate,
peste Lumea al cărei înțeles,
se pierde în Privirile glaciale,
pierdute,
prin Icoanele Catedralelor de Iubiri,
ce-au fost cândva la fel de fierbinți,
precum este Lava Simțirilor,
ce curge prin Sângele Istoriilor,
încremenite,
în Urmele Străinului din noi,
singurul care ne-ar fi înțeles,
Singurătatea,
dacă nu ne-ar fi părăsit,
la brațul,
propriilor noastre Iluzii ale Fericirii.

29) Albinele Amintirilor

Când toate Veștile,
se strâng,
în buchetele de Flori de Gheață,
ale Lacrimilor,
din care-și extrag seva amară,
albinele Amintirilor,
care ne înțeapă Trecutul,
denaturându-l într-atât,

încât,
toate aripile sale rătăcite,
se frâng,
sub cerul de plumb,
al Destinului,
a cărui fereastră închisă,
nu lasă să se întrevadă nimic altceva,
în afară,
de Gândurile spulberate ale Viitorului,
aduse pe valurile sălbatice și pline de furie,
ale Zilei,
care nu vrea să ne recunoască,
Rătăcirea,
unica care ne-ar mai putea îndulci,
cafea unei Dimineți pierdute,
mereu,
de noi înșine.

30) În care am crezut atât de mult

Zdrobiți de colții de granit ai Timpului,
Anii,
abia-și mai duc Lipsurile de Plumb,
care curg topite,
prin venele Întâmplărilor,
împărțite Speranțelor,
din care ne-am clădit și noi,

Infernul unui Paradis,
pe care l-am denumit,
ca fiind al Regretelor,
pline de Remușcări,
de fiecare dată,
când am simțit Focul Sacru,
mistuitor,
al Veninului Singurătății,
cum ne risipește pe nimic,
Clipa Eternă,
agonisită atât de greu,
la masa Privirilor aprinse
de făcliile stelei,
unei Iubiri,
în care am crezut,
atât de mult.

31) Pe frunțile Sentimentelor

Zâmbete stinse,
pe plita înghețată a Uitării,
ce pare a fi nefolosită vreodată,
de Focul Sacru,
al Iubirii,
pe care să fiarbă,
nectarul Zeilor unui Sărut,
din care să-și coase întreaga Lume,

Frontierele fără margini,
ale Iluziilor Fericirii,
care să zboare libere,
spre Ferestrele de Cer,
mereu deschise,
să nu se mai prăbușească,
niciodată,
pe frunțile Stentimentelor,
noastre,
străbătute de Ridurile adânci,
ale unui Destin,
prin crevasele căruia,
se revarsă și acum,
Singurătatea.

32) Nici măcar nu existase vreodată

Să nu promiți niciodată nimic,
Adevărului,
care te poate pedepsi,
cu sfârșitul și începutul,
unei Lumi,
atât de străină de noi,
încât nici un pas,
oricât de mare sau de mic,
ar fi,
n-ar putea să-i cuprindă,

Sensul unui singur Înțeles,
real,
fără de Iluziile Fericirii și ale Morții,
de care să-și lege Amărăciunea,
Viselor,
pentru a le spânzura,
cu propriile Împliniri,
de Clipa,
care nici măcar nu existase vreodată,
în Inima ta.

33) Să ne ascundem Regăsirea

Balade fără de sfârșit,
cântate de Stelele Norocului,
Iluziilor Fericirii,
Vieților și Morților,
unor Vise,
despletite din părul unei Conștiințe,
uneori divine,
alteori diabolice,
ale unui Dumnezeu,
atât de străin de noi,
atunci când nu ne aflăm,
Nemurirea Clipei,
în care am dori,
să ne ascundem Regăsirea,

în acest Univers,
al Nimănui.

34) Din care ne-am făurit Calendarele Viitorului

Vulcanii de Simțiri,
își revarsă lava stelară a Pasiunilor,
peste Patimile,
îndurate,
de Clipele Mântuitoare ale Iubirii,
din care ne-am făurit,
Calendarele Viitorului,
căruia am dorit să-i furăm,
aripile Răsăriturilor,
spre a nu ne rătăci niciodată,
în Noaptea Speranțelor neîmplinite,
din Sufletele cărora am aflat,
în cele din urmă,
că Steaua noastră,
nu ne uită niciodată,
luminându-ne cu torța Amintirii,
calea Destinului,
de care am crezut,
că putem vreodată fugi,
fără să știm,
că oriunde am fi mers,
tot în Cimirele Viselor,

unei Singurătăți,
am fi nimerit.

35) Pe căile rătăcitoare

Stropi de sânge,
pălmuiesc Lacrimile Cerului,
plin de Ridurile Apusurilor,
înroșite,
de atât de multe Sentimente pierdute,
pe căile rătăcitoare,
ale Spațiilor unor Vise,
lipsite de Orizonturi,
ale atâtor Iubiri,
condamnate,
la Iluziile Morții și ale Vieții,
de către un Destin neiertător,
pentru care Păcatele Originare,
ale propriului Dumnezeu,
pot fi plătite,
prin Târgurile Existenței,
de fiecare suflare,
pe care acesta a creat-o,
Suferinței.

36) Munți de Frământări

Zidurile de Cuvinte,
se înalță semețe,
peste frunțile încremenite,
ale Munților de Frământări,
pe versanții cărora alunecăm,
duși de avalanșa Amintirilor,
care ne lovesc,
de stâncile goale,
reci și ascuțite,
ale Prezentului,
până când Stelele Destinului nostru,
sângerează atât de tare,
pe bolta căzătoare a Simțirii,
care ni se îneacă,
cu Lumina Divină pierdută,
din Privirile,
ce se pierdeau undeva-cândva,
în Nemurirea,
Iubirii.

37) În Altarul Stelei Iubirii noastre

Câte scări să fi numărat Dumnezeu,
până când a decis,

că e bine să urce la Infinit,
creând pentru aceasta,
Iubirea,
a cărei aripi,
chiar și atunci când se frâng,
devin Nemuritoare,
peste Inima de Cer a Nesfârșitului,
din care și-a croit Destinul,
Tainele Fericirii,
la care să ne închinăm,
în Altarul Stelei Iubirii noastre,
pe care ne-am jurat,
că nu o vom părăsi,
Niciodată.

38) Arta de a Seduce

Vrăji de Vorbe-n Vântul Deșertăciunii,
duse către Zările necuvântate,
ale Ghearelor Libertății,
de a fi în stare,
să ne croim Iluziile Fericirii, Vieții și ale Morții,
pe măsura propriilor noastre Sentimente,
pe care le-a născut Infernul unor Zodii,
ale căror Speranțe ni se odihnesc și acum,
prin Cimitirele de Împliniri,
pline de monedele aruncate de către Vremuri,

în Fântânile tulburi ale Norocului,
să vadă dacă pică,
Capul sau Pajura,
cu aripile frânte,
a puterii de a Iubi,
ale Destinelor,
rupte din Calendarele Anilor Apuși,
din care și-au clădit cavourile de Cuvinte,
îndeajuns de solemne,
Arta de a Seduce,
care să ne lustruiască Amăgirea,
pentru a fi,
cât mai strălucitoare,
în Zorii Singurătății,
pe care i-am aprins împreună.

39) Sărutul plin de Eternitate

Nimeni nu va putea să împartă vreodată,
Întregul unei Iubiri,
ale cărui forme,
le-a împlinit Dumnezeu,
pe roata Creației Sale,
transformându-l într-o Cană,
a Unicului Adevăr,
din care să ne bem Apa Vieții,
fără să avem parte,

de câtuși de puțină Iluzie,
atunci când simțim cu sinceritate,
Nemurirea,
în Sărutul plin de Eternitate,
ale Privirilor,
în care nu scufundăm Existența,
fără să ne mai intereseze vreodată,
Sensul Morții,
oricât de rătăcit sau de rece ar fi,
pierdut,
în Sângele Țărânei,
pe care nici unul dintre noi,
nu o mai doream întrupată,
în Cuvintele,
care oricum,
nu-și mai aveau rostul.

40) Nota Rușinoasă de Plată

Dacă Dumnezeu,
n-ar fi pariat oricât pe Paradis,
poate că nu am fi avut azi Infernul,
Păcatelor Originare,
ale Iubirii,
în care n-a crezut la început,
îndeajuns de mult,
încât să se hotărască cu adevărat,

să o dăruiască Unicului Său Fiu,
pentru ca acesta să se poată întrupa,
pe aripile Nemuritoare,
ale Împlinirii în această Lume,
care suferă din greu,
să-i plătească,
Nota Rușinoasă de Plată,
a Tatălui,
pentru Desfrâul Său Dumnezeiesc,
pentru care există Regrete și Despărțiri,
în această Existență,
unde majoritatea nici măcar,
nu ajung să cunoască,
unicul Sentiment adevărat și înălțător,
al Adevăratei Iubiri.

41) Nu-l poate înțelege nici o Iubire

Zile gârbovite și lipsite de Sens,
se îndeasă la rândul Iluziilor Fericirii,
care le macină Clipele,
în frânturi de Eternități,
din care nimeni nu poate să guste,
fără să se taie,
de ascuțișul săbiilor de Vorbe-n Vânt,
vânate de către Destinul,
fățarnic și plin de sine,

care mai crede și azi,
că orice Viață se poate consuma,
fără Moarte,
atunci când iubești cu adevărat,
Deșertăciunea,
Adevărului,
pe care nu-l poate înțelege,
nici o Iubire.

42) Detaliile Tainelor

Mi-am prins Ziua,
la frontiera dintre mine și tine,
încercând să-i eliberez,
strânsoarea Destinului,
unde am înțeles,
că putem să ne pierdem,
îndeajuns de mult,
în Detaliile Tainelor,
lăsate de Creație,
Iubirii,
spre a ne fi mai ușor de înțeles,
Iluziile Fericirii din noi,
pe care le-am fi dorit,
scurse în țărâna Întrupării,
în noroiul căreia să rămână,
întreaga Frustrare a Lumii,

fără să mai poată urca vreodată,
până la treptele,
Catedralelor Privirii noastre,
pentru a nu ajunge,
la Icoanele Sufletelor,
pe care ni le-au pictat,
Genele nenăscute încă,
ale Îngerilor din noi,
cărora le-am promis,
că vom fi împreună.

43) Până la refuz

Câte Clipe să ne fi ars,
Iluziile Fericirii,
încât nu am mai reușit,
să ne clădim cărămizile Vieții,
deasupra Idealurilor,
risipite prin fața Altarelor,
unor Sentimente,
dezrădăcinate de propriul Sine?,
pierdut și el,
la ruleta unui Destin,
încețoșat,
de atât de multă Deșertăciune,
care ne umple,
până la refuz,

paharul Iluziilor Vieții,
și ale Morții.

44) Dezmățul unui Dumnezeu Absurd

Căni debusolate și pustii,
ale unor Suflete,
din care nu mai bea nimeni,
Apa Iluziilor Vieții,
stau înșirate,
pe la porțile închise ale Paradiselor,
care nu mai funcționează,
după Orarul prelungit,
al Nașterilor noastre,
atât de târzii,
pentru Zilele Fericirii,
încât,
doar ușile Infernului,
mai sunt deschise,
acestui Timp,
pe care Nimeni nu mai vrea să-l recunoască,
ca fiind,
Dezmățul unui Dumnezeu Absurd.

45) Catedrale pierdute

De când cu moda,
Catedralelor pierdute,
la Jocurile de Noroc,
ale Viselor Deșarte,
prin Gunoaiele Sufletelor,
am devenit,
Curelele de Transmisie,
dintre Infern și Dumnezeu,
pe care le mai ung din când în când,
Iluziile Fericirii,
cu câte un strop de Moarte,
ce-abia reușise,
să scape de Viață,
mai vie și nevătămată,
ca Niciodată.

46) Cimitire de Aspirații

Între Verosimil și Adevăr,
există,
Iluzia Realității,
pe care doar Moartea,
o poate dovedi,
în vâltoarea de legislații existențiale,

pe care Regulile le impun,
cu tărie,
Caracterelor,
lipsite de propriile Vieți,
ce le-au fost vândute,
mai demult decât Vremurile,
Cimitirelor de Aspirații,
pe care nici un Dumnezeu,
nu le mai aspira vreodată,
fiind atât de Gol de conținut,
încât Paradisul Său,
consta doar în preamărirea de Sine,
care nu mai era demult a noastră,
cei care L-am clădit astfel,
cu toate ierarhiile Sale îngerești,
la care nu vom ajunge,
Niciodată.

47) Iar Obsesiile

Dacă ne-am fi căutat mai des,
Comorile Sufletelor,
în noi înșine,
decât în afara Pașilor pierduți,
prin Crâșmele Iluziilor Fericirii,
Cerul Speranțelor,
nu s-ar mai fi poluat,

cu plumbul greu al Neîmplinirii,
iar Obsesiile,
pierdute prin grotele,
Geloziilor,
n-ar mai fi devenit,
un înlocuitor de nădejde,
al Iubirii,
îmbrăcată din ce în ce mai sumar,
cu Anii de Carton presat la rece,
de Clipele,
pe care,
nu le va mai prinde din urmă,
Niciodată,
Sinceritatea.

48) Ne-au însuflețit Existența Absurdului

Dacă Dumnezeu este Iubire,
de ce rezidurile acesteia,
ne sunt,
Iluziile Vieților,
Fericirilor și Morților noastre?,
pe care suntem obligați,
să le ducem,
prin toate gropile Cimitirelor de Speranțe,
care n-au avut niciodată parte,
de un cavou la fel de somptuos,

precum este cel al Deșertăciunii,
care a fost predestinată,
să controleze întregul sector funerar,
al Cuvintelor care ne-au însuflețit,
Existența,
Absurdului.

49) Ne hrănește Orgoliile

Aripile rebele,
de Ceață Sentimentală,
fâlfâie spasmodic,
prin candoarea unor Cuvinte,
în care s-au ascuns,
reci și nepăsătoare,
Zilele inconștiente,
ale Obsesiilor,
ostenite,
de atâta cățărat,
pe culmile Iluziilor Vieții și ale Morții,
pentru a primi în dar,
premiul cel mare al Deșertăciunii,
care ne hrănește Orgoliile,
menite să ne devină,
unicul acoperiș deasupra capului,
Iluziilor propriilor noastre Fericiri.

50) Nonconformismul unui Dumnezeu

Cât Adevăr,
poate să curgă,
prin Sângele Cuvântului Primordial,
dacă Iluziile Existenței,
sunt cele care desăvârșesc,
Realitatea Minciunii?,
de a fi partizanii conceptuali,
ai Nonconformismului unui Dumnezeu,
pe care l-am creat,
după chipul și asemănarea noastră,
dar care a fost dintotdeauna,
mai departe de noi,
decât orice alt Reper al Conștiinței,
pe care,
Sinele Străinului din noi,
și l-ar putea imagina?

51) Obsesiv și trist

Pălmile Zilei,
spală Ochii încercănați ai Zorilor,
de propriul Întuneric,
al Iluziilor Fericirii,

din care ne-am întrupat Speranțele,
ce vor rămâne nemăritate,
cu Visele Împlinite ale Viitorului,
posomorât,
obsesiv și trist,
gata oricând să se răzbune,
până și pe Infernul nonsensului existențial,
din noi,
cei care i-am fi dus la Altarul Iubirii,
cu atât de multă voință,
încât le-am fi construit,
adevărate Catedrale de Pasiuni.

52) Portmoneul Speranțelor

Câte ulcioare,
să fi spart la Apa Vieții,
Dumnezeu?,
încât ne-a creat,
numai din Iluzii,
unicul Sens al Existenței?,
pe care să-l purtăm,
ca medalion de credință,
la gâtul sugrumat al Fericirii?,
gata să-și dea mereu Ultima suflare,
de când există Lumea Conștiinței,
care atunci,

când se privește,
în Oglinda Adevărului Absolut,
o apucă Angoasa și Disperarea,
știind cât de fățarnică este Frumusețea,
care lenevește lascivă,
pe Portmoneul Speranțelor,
atât de gol,
din Privirile noastre.

53) Maximum de profit

Ziduri haine și lipsite de Scrupule,
ne înconjoară,
nimicul Iluziilor Fericirii,
unica avere ce ne-a mai rămas,
din firimiturile Creației unui Dumnezeu,
care avea nevoie,
de Pașii Șoaptelor noastre,
care să-i cerșească Mila,
pe la Pereții scorojiți de Suflete,
din Catedralele Mântuirilor eterne,
împovărate,
de Luxul Păcatelor Originare,
din care Patronii Conștiințelor,
Ierarhizați în cete îngereșeti,
ale Paradiselor și Infernelor din noi,
scot maximum de profit,

din sângele scurs pe caldarâmul Despărțirii,
ale Iubirilor noastre.

54) Catedrale de Poeme

Învață-mă Doamne,
să-mi clădesc,
cel puțin o fărâmă de Adevăr,
care să nu fie perceput,
prin Iluziile Conștiinței,
care ne calcă Sentimentele,
sub Tălpile de Plumb ale Clipei,
pe care nu vom avea niciodată puterea,
să o ridicăm,
de pe frunțile noastre,
obosite de atât de multă Iluzie a Fericirii,
în care credeam la început,
într-atât,
încât,
i-am zidit,
Catedrale de Poeme ale Mântuirii,
sub care să ne ascundem,
de Păcatele Originare,
despre care știam,
că ne fură Nemurirea,
Iubirii.

55) Nuferii Albi ai Simțămintelor

Șireturi șirete,
ne spânzură Clipa legată,
de Stâlpul Infam al Obsesiilor,
care ne poartă,
Pașii goi și debusolați,
ai Căutărilor de noi înșine,
către tărâmurile mlăștinoase,
ale Iluziilor Fericirii,
din care vrem să luăm,
Nuferii Albi ai Simțămintelor,
unor Zile,
pe care să-i plantăm,
în grădinile Inimilor noastre,
ce-și bat asurzitor,
Lacrimile Regretelor,
ce-au început să se scurgă,
pe streașinile unor Riduri,
săpate încă de pe vremea,
când eram împreună,
cu Dumnezeu,
alături de noi.

56) Ghearele unei Amintiri

Porți de Ceruri Închise,
întâmpină Iluziile Fericirii,
ce-și frâng aripile Deschise,
la tălpile Zidurilor Tăcerii,
din Cimitirele de Vise,
unde ne-am înmormântat și noi,
Ghearele unei Amintiri,
a Obsesiilor și Orgoliilor,
de a deveni mai presus de Dumnezeul,
care ne-a mințit,
că ne dăruiește Iubirea,
dându-ne în schimb,
căderea din Paradisul Stelei Iubirii,
în a cărei Nemurire,
am crezut,
încă de la începuturile acestei Lumi,
ce nu mai e a noastră,
de mai demult decât Vremea.

57) Încă mai fumegă a Nebunie

Coșurile ale caselor de modă,
de pe fețele Moralei,

încă mai fumegă a Nebunie,
atunci când Dumnezeu ne explică,
ce ar trebui să purtăm,
prin bisericile Sufletelor,
atât de reci și ruinate,
încât,
nici Icoanele Ochilor de Cer,
ai tăi,
în care am crezut cândva,
nu mai au nici măcar un Zid,
al Iluziilor Fericirii,
pe care să se prindă,
atât de lunecos,
ne-a devenit Sângele Amintirilor,
diluat în Zorii fără nume ai Viitorului,
pentru care suntem mereu,
orfani de Trecut.

58) La care cântau Zeii Iubirii

Oasele pietrificate ale Obsesiilor,
ne amintesc de Calendarele ruinate și abătute,
ale unor Zile,
care ne-au dăruit,
întreaga lor Candoare,
cu prețul,
de a-și condamna la Iluziile Morții,

propriul Timp,
care ne fura vrând-nevrând,
câte o porție de Nemurire,
din Inimile Vulcanilor din noi,
care erupeau,
noi Ferestre Deshise de Cer,
să intre Lumina Divină,
a Pasiunii,
în valuri de Fericire,
pe strunele Inimilor noastre,
la care cântau,
undeva-cândva,
Zeii Iubirii.

59) Numai să scape

Drumuri prăfuite,
de Clipe Eterne,
zac dărăpănate sub Cerul Inimii,
ale cărei covoare de Iubiri,
zac nebătute,
de mai bine de o Iluzie a Vieții,
Fericirii și Morții,
în Târgul cu nume uitat,
al Viitorului,
din care se înfruptă Deșertăciunea,
în fiecare moment,

cu cele mai alese delicatese,
ale Lumii,
renegată de un Dumnezeu,
dezinteresat de propria Sa Creație,
pe care ar vinde-o,
oricărei Obsesii,
pe nimic,
numai să scape de tachinarea ei,
dar după cum se vede,
nu o cumpără nici una vreodată,
de ce oare?

60) Sângele unui Cer

Străinul din mine,
și-a pierdut cheile de la casa Sufletului,
încât n-am mai avut,
cui să mă destăinui,
atunci când mi-am înecat Trecutul Viselor,
în Lacrima de Dor,
a Sângelui unui Cer,
care izbucnea din vulcanii Pasiunii,
mai presus de Bolta oricăror Orgolii,
pe care le descâlcea Dumnezeu,
din Creația Sa,
la Fuiorul Timpului,
pierdut de el însuși,

printre Clipele adesea vulgare și hoațe,
cu Eternitatea Stelei,
care ne călăuzise Destinul,
și care intrase în dizgrația Iubirii,
pe care nu a mai reușit,
să o înțeleagă vreodată.

61) Ca să ne lumineze nouă Destinul

Lanțurile Cuvintelor ruginite,
stau încolăcite,
peste Timpul Absurd,
al Iluziilor Fericirii,
din care-și va clădi Potcoava Norocului,
Deșertăciunea,
înavuțită cu noi Cimitire de Gânduri,
prin care înfloresc,
cavourile Viselor,
cu Veșmintele Zilelor,
din ce în ce mai sărăcăcioase,
și mai mucegăite,
care-și așteaptă,
Învierea cea de Taină,
a Morții,
din Sângele Amăgirii,
unui Dumnezeu,
corupt,

până în măduva oaselor sale stelare,
unde se află și Steaua Iubirii,
sub lumina căreia ne-am născut,
ca să ne lumineze nouă,
Destinul,
dat pe nimic,
Suferinței.

62) Fără nici o discriminare

Zodii fără caracter,
împânzesc Târgurile Nașterilor,
vrând să mai arendeze câte un Suflet,
dedicat Iluziilor Fericirii,
pentru a-l exploata,
până la epuizare,
pe Ogoarele nearate ale Iubirilor,
care plătesc cu îndeajuns de multă Moarte,
Cimitirele de Promisiuni,
pe aleile cărora,
își duce Veacul,
preamilostiva,
Deșertăciune,
care împarte tuturor,
fără deosebire de sex, rasă sau religie,
Suferința în părți egale,
fără nici o discriminare.

63) Ochii Disperării unui Cer

Litere încărunțite,
înainte de Vremea Patimilor,
care le vor adânci și mai mult,
în orbitele fără de Sens,
Descumpănirea,
care se învârte amețită,
și pierdută,
în Ochii Disperării unui Cer,
peste care tocmai a căzut,
bolta Prăpastiei,
dintre el și Dumnezeul,
pe care l-a creat,
atât de uman,
și de asemănător,
cu propria sa Iluzie a Fericirii,
încât simte,
că unica beneficiară,
a credinței în Acesta,
este Moartea,
de propriul Sine.

64) Vina de a exista

Garduri tăcute și resemnate,
urzesc Depărtările Orgoliilor,
peste care abia se mai cațără,
câte un Regret stingher,
ca să treacă dincolo,
de Tărâmul Iluziilor Fericirii,
unde doar Amintirile mai străbat,
Cerul Alcoolic al unui Dumnezeu,
care și-a băut peste măsură,
propriile Stele,
de pe epoleții storși de vlagă,
al Adevărului Absolut,
căzut în dizgrație,
de când și-a recunoscut,
propria sa Vină de a exista,
alături de Creație.

65) Visul de Aur Fals

Scânduri de sicrie,
colorate cu Întrebări,
lustruite,
de strălucirea Morții,

Cuvântului,
care ne-a creat Lumea,
stau lăcuite,
sobre și ursuze,
în brațele Iluziilor Fericirii,
pentru a înmormânta așa cum se cuvine,
Visul de Aur Fals,
al Omenirii,
care a și ruginit,
încă de dinainte de a fi aruncat,
în groapa rece și umedă,
cu Lei,
de Promisiuni Biblice,
care și-au pierdut orice valoare,
pe la porțile Catedralelor unor Inimi,
unde mai vindea Deșertăciunea,
câte un Veșmânt al unei Iubiri,
părăsite și disperate,
ale cărei măsuri,
nu se potriveau,
de obicei,
Nimănui.

66) Singur fără nici o Minciună

Rătăcit printre morminte de Priviri,
încerc să bat la Fereastra de Cer,

ai Ochilor stropiți de ploile Singurătății,
unei Amintiri,
care vroia să ajungă,
într-un cu totul alt Port de Veșminte,
ale Iluziilor Fericirii,
decât acesta,
unde i se scufundase,
Corabia Iubirii,
de plumb topit,
în cuptoarele Întrebărilor,
încărcată cu cioburile Clepsidrelor sparte,
ale propriului Timp,
care a renegat-o,
fiindcă era convins,
că Dumnezeu a creat-o,
pentru a lumina Adevărul,
așa rupt în coate,
cum umblă pe la porțile Clipelor,
să mai cerșească,
câte o coajă de Recunoaștere,
doar că acestea,
nu-l primesc aproape niciodată,
Singur,
fără nici o Minciună.

67) Lumea este Orgasmul

Lumea este Orgasmul,
propriului nostru Dumnezeu,
înecat în valurile Iluziilor Fericirii,
pe care le dorim cât mai adânci,
în Cănile de Alcool Divin,
ale Vieților noastre,
pe care nu reușim niciodată,
să le controlăm,
după Scripturile existențiale ale Morții,
căreia îi suntem datori,
cu o Viață,
decojită de noi înșine,
atunci când trecem,
pasajul subteran al Conștiinței,
căreia i-am spus toate Minciunile,
propriului nostru Adevăr,
de a fi,
ceea ce suntem.

68) Pe grătarul Prezentului

Nu există zidari ai Gândurilor,
care să nu-și clădească,

propriul edificiu al Conștiinței,
la tălpile căreia,
să ne investim Destinul,
ca fiind dator Iluziilor Fericirii,
doar atunci când Moartea,
ne va despărți,
de Adevărul Absolut al Existenței,
Iluziilor Vieții,
datoare mereu,
Obsesiilor de a fi,
mai mult Suflet,
decât Abator,
al unor Cărni de Cuvinte,
pe care nu o vom putea consuma niciodată,
la masa Iubirii,
oricât de fiartă sau prăjită ar fi,
pe grătarul Prezentului.

69) Sfinții Infractori

Atât de Gol,
de mine însumi,
mi-am consumat,
Carnea Ochilor tăi de Cer,
până când am simțit,
cum Bolta Eternității,
se năruie peste Sufletul de Ceară,

al Lumânării,
Viitorului,
care s-a topit,
peste Pasiunea rostogolită a Credinței,
din care ne-am făcut ambii,
plutele unei Biblii a Iubirii,
cu Sfinții ei,
Infractori,
pe care să ne salvăm singurătățile,
atât de pline de Catedralele Regretelor,
încât ne închinam Viitorul,
proaspăt ieșit din închisoarea,
Îngerilor,
Străinului din noi înșine.

70) Putem muri la fel de Singuri

Nu știu dacă Iluzia Fericirii,
ar fi de acord,
să-mi clădesc gratii trainice,
din Clipa,
pe care am așezat-o ca acoperiș,
peste Timpul înfometat,
de Simțămintele mântuirii noastre,
vândute ca obscenități ieftine,
Destinului,
pe care nici un Dumnezeu al Adevărului,

nu l-ar mai amaneta Nimănui,
atâta Vreme,
cât putem muri la fel de Singuri,
precum s-a născut Dumnezeu,
din colbul Suferinței,
Noastre.

71) Nașterea unor Zvonuri

Chiar dacă mi-am surpat Simțămintele,
peste Vulcanul Pașilor tăi,
plini de lava Cuvintelor,
care mi-au ars Aripile de Plumb,
ale Conștiinței,
să știi că nici o Iluzie a Fericirii,
nu va reuși vreodată,
să-mi plătească Moartea,
cu banii Nașterii unor Zvonuri,
în care nici un Înger,
dintre toți cei care,
ne-au ținut trena,
Căsniciei cu Viața,
nu ne va mai recunoaște,
Destinul,
pe care Dumnezeu l-a dăruit Deșertăciunii,
Întâlnirii noastre,
dacă nu vei înțelege,

cât de mult Adevăr Absolut,
a irosit Lumina Divină,
în Eternitatea Iubirii.

72) Conștiința Absurdului

Trupurile Cuvintelor,
sunt mereu niște semne de Întrebare,
iar dacă devin Virgule,
încep să înțepe până și Moartea,
cu veninul lor periculos,,
încât mai bine ar fi ca Timpul,
să fugă de ele,
în parantezele Iluziilor Fericirii,
care le va găsi,
întotdeauna un însoțitor,
în persoana Iluziilor Vieții,
care acceptă orice Compromisuri,
pe care le-ar face vreodată,
Conștiința Absurdului,
cu Disperarea și Deșertăciunea.

73) Zâmbet înghețat

Oglinzile Paralele macină Ziua,
dintre mine și tine,
aruncând-o în clepsidra,
Ochilor de Cer,
ai Zâmbetului înghețat,
de Iluziile Fericirii,
care ne bârfescViitorul,
în Târgul Vieții,
părăsit,
al Conștiinței,
călcată în picioare,
de Timpul care nu ne poate ierta,
Nemurirea,
din sângele Străinului din noi,
pe care navigăm fără știrea,
Morții.

74) Ne ninge adeseori

Câte trepți de Lumină Divină,
mai avem de urcat,
până la Steaua nemuritoare,
a Destinului nostru?,

fără ca să obosim prea mult,
Străinul din noi,
care nu ne poate ierta niciodată,
Despărțirea,
de propriul sânge al Amintirii,
răsfirat pe fruntea Apusului,
Singur și trist,
care ne ninge adeseori,
cu setea de a fi împreună,
alături,
de peticul de Cer,
al Speranței,
unica care ne-a mai rămas.

75) Dată spre adopție

Străzi pietruite cu Destine,
duc spre nicăieri,
pașii triști ai Iluziilor Fericirii,
pe care ne plimbăm Norocul,
proaspăt frezat,
de Clipa desțelenită a Răsăritului,
morții unei noi Zile a Viselor,
care se va scurge în Noaptea Sângelui,
pe valurile înfierbântate ale căreia,
s-a rătăcit Străinul din noi,
ce vroia mai mult de la Ochii de Cer,

ai Vieții,
bântuită de Cimitirele Cuvintelor,
în care-și crește Conștiința,
dată spre adopție,
Nonsensului existențial.

76) Vii și nevătămate

Câtă Viață se risipește,
în Moartea,
Libertății,
de a ne duce Destinul,
de boală grea,
pe propriile picioare,
până la capăt,
pe holurile reci și scorojite ale Întrebărilor,
fără de Răspunsuri,
care ne macină Existența,
internată în Ospiciul Nonsensului,
încă de la nașterea ei,
de către Dumnezeul cel făuritor de Morminte,
Cuvintelor Primordiale,
din care s-au înfiripat,
crimele,
Conștiințelor,
vii și nevătămate,
ale Iluziilor Fericirii.

77) Calendarele rupte și mototolite ale Destinelor

Iartă-mi sfințenia de a crede în Nemurire,
Dumnezeule al Morții și Vieții,
pe paginile cărora ai scris cu litere mari,
Suferință,
fără să te roage Nimeni,
că dacă ar fi făcut-o,
nu ai mai fi fost Primordial,
în Nonsenul Existențial,
pe care ni-l servești cu ardoare,
la masa decojită de Regrete,
a Clipelor,
care ne alunecă,
printre degetele Fumului de Cuvinte,
la care sperăm să ne încălzim,
neputința de ați mulțumi îndeajuns,
pentru experiențele trăite,
prin Calendarele rupte și mototolite,
ale Destinelor.

78) Indiferent

Și-n care Lume a Existenței,
ai reuși să-mi iubești Timpul?,

Viselor fără de Regrete ale Nemuririi?,
Primăverilor din Cuvintele?,
pe care ți le-am pierdut?,
în Inima Viitorului?,
în care am crezut că m-am regăsit,
fără de tine,
Aripă de Înger,
pe care am zburat,
să-mi întâlnesc Nașterea,
Conștiinței,
care mi-a înveșmântat,
Ochii de Cer ai Tăi,
în care a crezut Dumnezeul,
Ființei mele,
mai mult,
decât,
în propriul Paradis,
pe care nu l-ar fi vândut,
nici unui Infern al Amintirii,
indiferent,
cât de multă Moarte i-ar fi adus,
Destinul.

79) La Coșul de Gunoi al Destinului unor Lacrimi

Și am rămas,
Clipa Apocalipsei,

din care ne-am împărțit,
felia de pâine a Deznădejdii,
pe care am uns-o cu atât de multe Amintiri,
până am reușit să ne vomăm,
Trecutul,
din care ne-am clădit,
o Iubire,
pe care am aflat-o atât de mucegăită,
în rucsacul Dorințelor,
încât am aruncat-o,
unor Zile,
care nu mai erau demult ale noastre,
cei risipiți de noi înșine,
la Coșul de Gunoi,
al Destinului,
unor Lacrimi.

80) Nimeni nu l-ar înțelege vreodată

Rupe-mi Lacrima Dorului,
în bucățile unei Clipe,
pe care să o împărțim,
unsă cu Iluzia Fericirii,
pe felia de Iubire,
din care ne-am construit casa Destinului,
în care să ne astâmpărăm Foamea,
de noi înșine,

răpind Viața care ne însuflețește,
Drumul spre Adevărul,
din care vrem să ne facem,
Steaua Eternității,
din care să ne luminăm,
Eternitatea,
oricât de mare sau de uitată ar fi,
prin Pașii Inimilor noastre,
pierduți într-un Viitor,
pe care Nimeni,
nu l-ar mai înțelege vreodată,
ca fiind al Nostru.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986